NEDERLANDSE EDITIE

don't let me fall

DON'T LET ME-SERIE

USA TODAY & WALLSTREET JOURNAL-BESTSELLERAUTEUR

KELSIE RAE

Proloog

ASHLYN

Ik knik mee op de maat van de muziek van de radio, terwijl ik wacht tot het rode stoplicht op groen springt en ik aan de verwarming van mijn auto zit te friemelen. Hoewel het al laat in de middag is, daalt de temperatuur, dus ik weet dat het weer koud zal worden zodra de zon achter de horizon verdwijnt. Het helpt ook niet dat mijn laatste les bij professor Williams is, die haar collegezaal graag kouder dan Antarctica houdt. Er loopt een rilling over mijn rug terwijl ik de verwarming zo hoog mogelijk zet. Het is in ieder geval mijn laatste les van de week. Ik ben toe aan een lekker warm bubbelbad, en aan een bolletje ijs erbij. Na de week die ik achter de rug heb, heb ik dat echt hard nodig.

Terwijl ik in gedachten een checklist maak van de komende opdrachten voor mijn vakken en met mijn vinger tegen het stuur tik, stopt er een enorme truck naast me.

Vanuit mijn ooghoek gluur ik even en vang ik een glimp op van een gespierde onderarm die tegen het stuur rust en een scherpe kin.

Eh... hallo.

Ik strek mijn nek nog iets verder uit, terwijl ik probeer onopvallend te blijven.

Verdorie.

Ik schraap mijn keel en kijk weer naar het stoplicht. Want, je weet wel, staren is onbeleefd.

Het licht staat nog steeds op rood.

Ik klak een paar seconden met mijn tong tegen mijn gehemelte en ga weer verder met mijn checklist, maar de vreemdeling prikkelt mijn nieuwsgierigheid, ondanks mijn pogingen om hem te negeren. Ik kan het niet laten en werp nog een blik op de man. Het water loopt me bijna in de mond als ik zijn silhouet in me opneem.

Hij heeft een donkere zonnebril op zijn neus en zijn volle lippen bewegen mee met de tekst van het liedje waar hij naar luistert. Zijn donkere haar is een beetje golvend en is uit zijn gezicht geveegd, waardoor zijn gebruinde huid en ongeschoren kin goed te zien zijn, terwijl hij naar het stoplicht voor ons staart. Gelukkig lijkt hij zich er niet van bewust te zijn dat ik hem overduidelijk aan het bekijken ben, terwijl ik dat absoluut niet zou moeten doen.

Ik slik.

Wie is hij? Hij komt me niet bekend voor.

Maar dat is niet zo vreemd. De campus van LAU is niet bepaald klein, maar als je vriendje in het hockeyteam zit en de populaire jongen van LAU is, leer je mensen kennen. Heel veel mensen. Vooral de knappe jongens. Ik zweer je dat ze zich in groepjes verzamelen.

Maar deze jongen?

Ik kantel mijn hoofd en blijf hem bestuderen.

Nee, ik ken hem zeker niet.

Als ik hem op de campus of bij het Taylor House had zien rondlopen tijdens een van Theo's feestjes, zou hij me zijn opgevallen. Dat weet ik zéker.

Die jongen ziet er goed uit. Héél goed zelfs.

Er verschijnt een glimlach op zijn lippen, alsof hij mijn gedachten kan lezen, terwijl hij naar zijn schoot kijkt. Ik kijk even naar het stoplicht – dat nog steeds op rood staat – en werp dan stiekem nog een blik op de vreemdeling.

Is hij iemand aan het appen?

Mijn telefoon piept met een melding en ik schrik van het

opdringerige geluid; mijn hart gaat sneller kloppen, alsof ik betrapt ben op iets wat ik niet zou moeten doen. Wat, denk ik, niet helemaal ver van de waarheid is. Ik haal de telefoon uit mijn tas en bekijk de melding. Mijn wangen worden warm en er ontsnapt me een zucht.

Verdorie nog aan toe. Het is een AirDrop-melding. Van iemand die ik absoluut niet ken.

Colt Thorne wil graag een bericht delen.

Colt Thorne?

Is híj Colt Thorne?

Ik bijt op mijn onderlip terwijl ik weer naar de truck kijk, maar de plek is leeg en het licht staat op groen.

Shit.

Achter me klinkt luid getoeter, wat mijn verlegenheid alleen maar vergroot, totdat ik er vrijwel zeker van ben dat ik dit nooit te boven zal komen als ik het gaspedaal indruk. Terwijl ik het kruispunt oversteek en naar een bepaalde truck staar die een paar meter voor me rijdt, knaagt de twijfel aan mijn binnenste.

Want als mijn intuïtie klopt en Colt Thorne de lange, donkere en knappe vreemdeling in de truck is – én hij heeft besloten me iets met AirDrop te sturen – moet ik dan zo dom zijn om het te accepteren? Wat als het een foto van zijn pik is? Of een lijst met namen van zijn laatste moordpartij, aangezien ik de man niet ken, en Ted Bundy was ook aantrekkelijk, of –

Ik schud mijn hoofd.

Rustig aan, Ash.

Maar de tijd dringt als ik dit bericht wil downloaden. Het werkt immers alleen als je binnen een bepaalde afstand van de afzender bent. Ik staar naar de remlichten van de truck, terwijl hij zijn richtingaanwijzer aanzet en vaart mindert om de hoek om te kunnen gaan. Mijn duim zweeft ruim drie seconden boven de 'accepteren'-knop. Mijn nieuwsgierigheid krijgt de overhand en ik tik erop.

De notitie-app opent en het bericht van de vreemdeling verschijnt.

Dit bericht is bedoeld voor het schattige meisje in die oude auto, dat bij het stoplicht naar me zat te staren.
Ik hoop dat jij het bent.
App me.
547-555-4119

Mijn mond valt open en mijn blik schiet weer naar de weg, maar de truck is verdwenen. Hij moet zijn afgeslagen in de tijd dat ik zijn berichtje aan het lezen was.

Hij heeft wel lef. Dat moet ik hem nageven. Ik kijk nog eens naar mijn mobieltje en lees het bericht nog een keer wanneer mijn telefoon piept vanwege een binnenkomend appje. Het is van Logan, mijn vriendje.

Ik gooi mijn telefoon op de passagiersstoel alsof hij me verbrand heeft en zet ook de muziek uit, omdat ik het gevoel heb dat mijn zintuigen overbelast zijn. Ik rijd de rest van de weg naar huis in stilte, parkeer op de oprit en probeer de afgelopen tien minuten uit mijn leven te wissen alsof het een smerige badkamer is die bleekmiddel nodig heeft.

Helaas is het verspilde moeite.

Want ook al heb ik een relatie, ik kan het feit niet uitwissen dat het fijn is. Gewild zijn. Gewaardeerd worden.

Ik heb al jaren geen nummer van een jongen meer gekregen. Waarschijnlijk omdat de meesten weten dat ik een relatie heb met Logan, dus het zou zonde van hun tijd zijn. Maar toch.

Een jongen heeft me net zijn nummer gegeven.

Een knappe jongen.

Een héél knappe jongen.

Bij die herinnering verschijnt er een nerveuze glimlach op mijn lippen, maar ik schud mijn hoofd en duw het gevoel van me af.

Hou je hoofd erbij, Ash.

Het maakt niet uit hoe knap die jongen is of hoe gevleid ik ben dat hij contact heeft gezocht. Ik heb een relatie. En die ga ik niet op het spel zetten voor een vreemde, hoe aantrekkelijk hij ook is.

Ik pak mijn mobieltje en open het bericht dat mijn vriendje me stuurde, verlangend om verder te gaan met mijn dag en de vreemdeling zo ver mogelijk uit mijn gedachten te verdringen.

LOGAN

Hé! Kom je vanavond?

Met een frons sluit ik mijn ogen; mijn enthousiasme voor dit gesprek verdwijnt al voordat het zelfs maar de kans heeft gehad om te beginnen. Ik hoef niet te vragen waar Logan het over heeft. Dat weet ik al.

IK

Volgende keer, oké? Ik heb een lange dag achter de rug en wil vanavond gewoon lekker thuis chillen.

LOGAN

Kom op, schatje. Leef eens een beetje. Het wordt leuk.

IK

Je weet dat Theo's feestjes niet echt mijn ding zijn, Logan.

LOGAN

Maar hoe zit het dan met ons? Ik wil je zien.

IK

Deze week was zwaar. Het meisje dat ik hielp voor de les van Buchanan is gestopt, dus nu moet ik een nieuwe student vinden om bijles aan te geven. En dan heb ik het nog niet eens over Mia, die nu al in paniek is over haar deel van de huur. Echt waar. Het is een puinhoop, en ik heb hoofdpijn. Je bent van harte welkom om langs te komen en Netflix te kijken of zo, maar ik wil het vanavond eigenlijk rustig aan doen.

LOGAN

Ik heb de jongens al gezegd dat ik met ze zou afspreken en ik wil ze niet in de steek laten. Kom op. Je moet ook langskomen.

Ik rol met mijn ogen en laat mijn hoofd tegen de hoofdsteun zakken, terwijl ik bijna stik in de zucht die in mijn keel blijft steken.

Theo's feestjes zijn... nogal heftig.

Veel drank.

Veel droogneuken.

Veel luide muziek.

En veel hoofdpijn de dag erna.

Maar ik heb ze ook al veel te lang vermeden en dat is niet bepaald eerlijk tegenover Logan. Hij blijft me uitnodigen en ik zeg altijd nee.

Relaties draaien tenslotte om geven en nemen, toch?

Ik blaas mijn wangen op, ontgrendel mijn telefoon weer en typ snel een antwoord.

IK

De volgende keer, dat beloof ik. Veel plezier met de jongens. Morgen doen we wel iets. Ik hou van je.

LOGAN

Hou van je, schatje.

Met een zucht haal ik het berichtje van die mysterieuze Colt Thorne tevoorschijn en verwijder het, hoe vleiend het ook is.

Ik heb een relatie.

En dat is dat.

HOOFDSTUK EEN

Colt

'Weet je wel hoe fijn het is dat je er weer bent?' vraagt Theo. 'Het wordt weer net als op de middelbare school. Feestjes. Meiden. Drank. Hockey...'

Ik werp hem een boze blik toe en hij steekt zijn handen omhoog in een verdedigende houding. 'Oké. Alleen de feestjes, meiden en drank dan. Ben je nu tevreden?'

Tevreden antwoord ik: 'Bedankt dat ik hier mag blijven.'

We brachten de dag door met het uitladen van mijn spullen in de logeerkamer op de tweede verdieping van Theo's huis. Toen we klaar waren, was de benedenverdieping al in rep en roer door een feestje. Een feestje waar Theo graag bij wil zijn.

'Kom op, man.' Hij geeft me een klap op mijn rug en duwt me naar de trap die naar de begane grond leidt. 'Je hoeft me niet te bedanken. Wat van mij is, is van jou. Dat is altijd al zo geweest.'

En hij heeft gelijk. Zo ís het altijd tussen ons geweest. Of in ieder geval, zo was het vóór het ongeluk. Theo, Logan en ik kregen direct na de middelbare school een hockeybeurs voor LAU. Zij grepen allebei hun kans hier, terwijl ik besloot zo ver mogelijk weg te gaan van deze plek.

Totdat ik van Dixie Tech werd geschorst en mijn moeder een paar telefoontjes pleegde naar haar vriendin op het decanaat van LAU. Het blijkt dat als je mijn zielige verhaal aan de juiste mensen

vertelt, ze bijna alles onder het tapijt vegen. Inclusief een seksschandaal met de vrouw van je professor.

Maar LAU? Dat is een echte universiteit. Met een echte campus, schooltrots en een sportafdeling die in staat is om te winnen. Ik ben hier echter niet voor de sport. Niets krijgt me weer op het ijs. Zelfs niet een paar nauwelijks verhulde beloften tussen mijn moeder en coach Sanderson.

Ik kijk rond op de drukke, geïmproviseerde dansvloer in het midden van Theo's huis terwijl we de trap af lopen. Ik had eigenlijk niets anders mogen verwachten. Theo's familie is eigenaar van het huis en de hockeygod is gek op feestjes. Theodore Taylor draait op drank, tieten en hockey, net zoals een peuter op drinkbekers, Disney+ en dutjes.

Haal er één weg en hij gedraagt zich als een verdomde baby. Daarom dreunt de bas en staren een paar blondines hem vanuit de hoek met hun ogen na. Mensen zitten als sardientjes in een blikje in het huis gepropt. En bijna iedereen heeft een rode Solobeker in de hand en een slordige grijns op het gezicht.

Het is misschien geen studentenhuis, maar het komt voor het team wel zo dicht mogelijk in de buurt. Ook dit heb ik aan Theo te danken. Als een van de beste spelers op het ijs en een van de jongste teamcaptains heeft hij de helft van de basisopstelling uitgenodigd om bij hem in te trekken. De coaches waren het ermee eens en zeiden dat de tijd die ze samen doorbrengen geweldig zou zijn voor de teamgeest, wat betekent dat ik hier nog meer een zwart schaap ben dan ik ooit op mijn oude school was.

Een paar teamgenoten van Theo kijken me vanaf de andere kant van de kamer aan. Hun stemmen zijn te zacht om boven de dreunende rapmuziek uit te komen, maar ik hoef ze niet te horen om te weten dat ze al dezelfde conclusies hebben getrokken als iedereen.

Ze denken dat ik een mislukkeling ben.

Een lafaard.

Dat ik een zenuwinzinking heb gehad of zoiets.

Dat ik egoïstisch was omdat ik mijn talent verspilde.

Dat ik een idioot was omdat ik de beurs van mijn leven heb afgewezen, om vervolgens mijn toekomst te vergooien.

Het is allemaal onzin.

Zelfs na jaren onder de radar te zijn gebleven, ben ik geen idioot. Ik weet dat ze weten wie ik ben. Ik weet dat ik niet onopgemerkt kan blijven, hoeveel tijd er ook is verstreken. Ik weet dat de enige reden waarom mijn moeder LAU kon overtuigen om mijn waardeloze cijferlijst te accepteren, was omdat ze hopen dat ik weer ga spelen.

Jammer genoeg zullen ze alleen maar worden teleurgesteld.

Ik had geweldig kunnen zijn. Ik zou alles hebben gehad. Ik zou prof zijn geworden als mijn vader me niet had overgehaald om eerst voor een universiteit te spelen. Het is jammer dat hij er niet is om me ertoe te dwingen door te zetten. Ik was een legende op het ijs. Dat is geen arrogantie. Dat is een feit. Maar ik heb het allemaal weggegooid.

'Sorry dat ik geen kans had om je aan de rest van de jongens voor te stellen voordat het feest begon,' gaat Theo verder, terwijl hij zijn versleten zwarte baseballpet op zijn hoofd rechtzet en uit zijn rode Solo-beker drinkt. Hij was mijn kamer uit geglipt toen ik mijn bedframe in elkaar aan het schroeven was en kwam terug met een beker in zijn hand, om me uiteindelijk te helpen de matras op zijn plaats te leggen. 'Ik zal je even een kort overzicht geven. Depp, Shorty en Graves zitten daar,' zegt hij, terwijl hij naar de andere kant van de kamer wijst, naar een leren bank die omringd wordt door ronddraaiende lichamen. 'Depp is die kerel die op de bank aan het droogneuken is, Shorty is die reus die in het LAU-shirt op de armleuning zit en Graves is die boze klootzak die ruziemaakt met zijn vriendin, Sally.' Hij kijkt de open woonkamer rond voordat hij zich naar de keuken wendt en vervolgens naar de trap. 'Logan is hier ook ergens in de buurt. Ik weet alleen niet waar.'

'Hij heeft het druk gehad,' merk ik op.

'Je weet hoe hij is. Altijd iets aan het uithalen.'

'Hij is sinds de middelbare school vast niet veel veranderd, hè?'

Theo haalt zijn schouders op. 'Niet echt. Zijn kamer ligt naast die van jou en jullie delen ook een badkamer,' voegt hij er als een soort nabeschouwing aan toe.

'Is hij nog steeds zo slecht in schoonmaken?' vraag ik.

Met zijn beker tegen zijn lippen gedrukt, grinnikt Theo. 'Dezelfde oude Logan.' Dan slurpt hij nog wat van wat er ook in zijn beker zit. Zijn gezicht betrekt, wat erop wijst dat het iets sterks moet zijn, maar hij neemt toch nog een slok.

'Heb je tot nu toe nog vragen?'

'Dus we zijn met z'n zessen?' vraag ik ter bevestiging.

'Zeven, inclusief Burrows, maar die herstelt thuis van een knieoperatie. Ik weet zeker dat hij straks wel langskomt. Zijn kamer is in de kelder, samen met Depp en Shorty. Jij, ik, Graves en Logan delen de tweede verdieping. De koelkast zit altijd vol met eten. Je mag alles pakken, tenzij er een naam op staat. Die idioten overtreden die regel meestal wel, dus misschien moet je een minikoelkastje voor je kamer aanschaffen als je je zorgen maakt over je restjes. We verdelen de klusjes in huis onder elkaar; mijn moeder heeft een klusjesrooster gemaakt. Dat hangt op de koelkast en ik heb je er al aan toegevoegd. Dingen als stofzuigen, afwassen, dat soort gedoe.'

'Een klusjesrooster?' Mijn mondhoeken gaan omhoog. Dat klinkt helemaal als iets voor Mama Taylor.

Op de middelbare school spijbelden we altijd bij Theo thuis. Als ze ons in de kelder betrapte, weigerde ze chocoladekoekjes voor ons te bakken totdat de school officieel uit was. Maar zodra het drie uur was, haalde ze haar schort tevoorschijn en gaf ze ons op onze kop omdat we hadden gespijbeld, terwijl de geur van zelfgebakken koekjes uit de keuken kwam. Onze straf bestond uit zelfgebakken koekjes en een loze dreiging dat ze ons met haar spatel zou slaan als ze erachter kwam dat we weer spijbelden.

Ik glimlach bij die herinnering.

Ze is de grootste softie met het grootste hart die ik ooit heb ontmoet en het verbaast me hoe erg ik haar mis.

Theo rolt met zijn ogen. 'Je weet hoe ze is.'

Hij heeft gelijk. Dat weet ik.

'Hoe gaat het eigenlijk met haar?' vraag ik.

'Je kent Mama Taylor,' mompelt hij, verwijzend naar de bijnaam die Logan en ik haar gaven toen we op de middelbare school zaten. 'Ze zei wel dat ik je de groeten moest doen.'

'Zeg maar dat ik haar ook de groeten doe en dat ik me zeker aan het klusjesrooster zal houden.'

Hij grinnikt. 'Mooi. Want ik ben er vrij zeker van dat jij de enige zult zijn. En trouwens, ik heb het gevoel dat ik dit niet eens hoef te zeggen, maar het maakt me niet uit of er mensen komen logeren, het maakt me niet uit of je wiet rookt in je kamer en het maakt me niet uit of je de hottub achter in de tuin gebruikt. Mijn enige regel is dat je je spullen uit de gemeenschappelijke ruimte houdt, want ik heb geen zin om iemands vader te zijn. Behalve hun *daddy* dan,' grapt hij, terwijl hij de blondines die hem vanaf de andere kant van de kamer aanstaren een grijns toewerpt en mij vervolgens een klap op mijn schouder geeft. 'Fijn dat je er bent, Colt. We gaan het leuk hebben.'

'Bedankt, man. Ik waardeer het echt.'

'Zoals ik al zei: wat van mij is, is van jou. Nog andere vragen?'

Ik schud mijn hoofd en wrijf over mijn nek, terwijl ik de nieuwe plek in me opneem. Overal zijn mensen, die zich in elk hoekje en gaatje van de begane grond hebben gepropt. En hoewel er geen muren zijn die de keuken van de woonkamer scheiden, is het licht gedimd en is het meubilair opzij geschoven maar in kleine groepjes bij elkaar gehouden, waardoor er intieme hoekjes ontstaan langs de rand van de kamer. En met 'intiem' bedoel ik dat ze perfect zijn voor mensen die klaar zijn met droogneuken op de dansvloer en hebben besloten dat tegen elkaar aan wrijven op de bank aantrekkelijker is voor vanavond.

Wat is de universiteit toch geweldig.

Met een zacht gegniffel kijk ik naar de keuken aan de andere kant van het huis.

Een schattige roodharige schuift een stapel mixers en flessen op het witte granieten kookeiland opzij om ruimte te maken aan de andere kant. Zodra ze tevreden is dat ze genoeg ruimte heeft, klimt ze erop en gaat liggen. Ze trekt haar shirt omhoog als er een bekend gezicht naast haar verschijnt.

'Eeeen daar is de man van het moment,' mompelt Theo, die naar Logan wijst.

Logan giet tequila in de navel van de roodharige en likt het op,

terwijl hij de heupen van het meisje tegen het aanrecht drukt. Tegelijk giechelt zij onder hem.

'Het lijkt erop dat er sinds de middelbare school niet veel is veranderd,' grap ik, terwijl ik me omdraai en met mijn kin naar de groep meiden gebaar die tegen elkaar aan staan te dansen in het midden van de grote ruimte. 'Is het hier elke avond zo?'

'Meestal alleen in het weekend of na een wedstrijd. Nu we het daar toch over hebben –'

'Dat gaat niet gebeuren,' onderbreek ik hem.

'Ik moet het je vragen, Colt.'

'Het gaat niet gebeuren,' herhaal ik.

'Train gewoon even met ons mee. Kijk hoe het voelt. Coach Sanderson –'

'Theo,' waarschuw ik door op elkaar geklemde tanden.

Hij zucht. 'Oké. We praten later wel.'

'Hoeft niet,' mompel ik.

'Pak iets te drinken. Dat heb je wel nodig na een hele dag verhuizen.' Met nog een klap op mijn schouder laat Theo de preek varen die hij waarschijnlijk al had voorbereid vanaf het moment dat ik vroeg of ik bij hem mocht blijven. Hij laat me met rust, baant zich een weg door de menigte en haakt zijn armen om twee blondines heen, waarna hij ze de trap op leidt.

Logan is net als vroeger, ten voeten uit.

Theo is net als vroeger.

Ik grinnik zachtjes terwijl ik ze nakijk, loop dan naar de keuken en pak een biertje uit de koelkast. Theo heeft gelijk. Ik heb er wel een nodig. Maar niet vanwege het verhuizen, maar omdat ik hier weer terug ben. Omringd door herinneringen en de herinnering aan alles wat ik heb opgegeven.

'Hé, hallo, vreemdeling,' klinkt een vrouwelijke stem achter me. De roestvrijstalen koelkast valt met een zachte klap dicht en ik draai me om, op zoek naar de eigenaar van de stem. Donkere huid, dik, krullend haar, rode lippen die perfect bij haar korte jurkje passen. Ze is adembenemend.

'Hé,' antwoord ik.

'Hoi.' Ze steekt haar sierlijke hand naar me uit, terwijl haar zelfvertrouwen en parfum me tegelijkertijd raken. 'Ik ben Gwyn.'

Haar huid voelt als fluweel aan als ik haar hand schud. 'Colt.'

'Aangenaam kennis te maken.'

'Insgelijks.'

Haar tong schiet even tevoorschijn tussen die rood gestifte lippen, terwijl ze me schaamteloos van top tot teen bekijkt. 'Ben je nieuw?'

'Hoe kun je dat zien?'

'Ik heb het gevoel dat ik zo'n gezicht wel zou onthouden.' Ze strijkt met haar hand over mijn wang en grijnst. 'Wat studeer je?'

Ik doe mijn mond open om te antwoorden, maar dan strompelt Logan de kamer binnen en slaat zijn arm om haar schouder. 'Gwyndolen, Gwyndolen, Gwyndolen,' zegt hij met een klakje van zijn tong. 'Waarom val je mijn maatje hier lastig?'

'Maatje?' Ze bekijkt me weer van top tot teen, verbaasd. 'Kennen jullie elkaar?'

'We kennen elkaar al heel lang. Toch, Colt?' Hij steekt zijn hand uit en trekt me in een korte omhelzing, terwijl hij me een klap op mijn rug geeft.

'Leuk je te zien, man,' antwoord ik.

'Insgelijks. Fijn dat je terug bent. Je neemt mijn plek in het team toch niet over, hè?'

Ik lach en schud mijn hoofd. 'We weten allebei dat ik niet meer speel.'

Gwyn houdt haar hoofd schuin en bekijkt me aandachtiger. 'Wacht even. Ben jij Colt... Colt Thorne?'

'De enige echte,' antwoordt Logan voor me. 'We praten later wel bij, oké? Ik moet Gwyn even meenemen. Zij en ik hebben een,' hij grijnst, 'eerdere afspraak.'

'Denk je echt dat ik je nog steeds ga pijpen terwijl je me de vorige keer hebt laten zitten?' Ze gooit spottend haar donkere, dikke haar over haar schouder. 'Dat gaat niet gebeuren, Logan. Jij daarentegen...' Ze laat haar vingers over mijn borst glijden en komt dichterbij. 'Jij hebt potentie.'

'Nee, hij is niet geïnteresseerd in *puck bunnies*,' antwoordt Logan voor me.

Ze likt haar lippen. 'Hij leek wel geïnteresseerd voordat je ons onderbrak.'

‘Nee, dat is hij niet,’ protesteert Logan en hij kijkt me weer aan. ‘Toch, broer?’

Ik onderdruk een lach, krab aan mijn kin en bekijk Gwyn van top tot teen. ‘Ben je een puck bunny, Gwyn?’

‘Ik hou van ijshockey, en ik hou van ijshockeyspelers.’

‘En daar is niets mis mee,’ onderbreekt Logan haar, terwijl hij zijn hand op Gwyns rug legt en naast haar gaat staan.

‘Helemaal niets,’ beaam ik. ‘Maar ik denk dat ik je maar aan je ijshockeyspeler overlaat. Leuk je ontmoet te hebben, Gwyn. Tot ziens.’

Het is een hel om me een weg te banen door de dansende menigte in de grote zaal, maar als ik eindelijk bij de trap ben, zie ik Gwyn in de menigte staan, terwijl ze tegen Logan aan wrijft en hij haar bij haar heup vastpakt en dichter naar zich toe trekt.

Blijkbaar hebben ze niet veel tijd verspild.

En ja. Ze is absoluut een ‘puck bunny’. Ik zal Logan sowieso bedanken voor de waarschuwing de volgende keer dat ik hem zie. Er is niets mis met een meisje dat bijna net zoveel van het spel houdt als van het neuken met alle teamgenoten. Maar dat leven is niets meer voor mij. En hoe meer afstand ik tussen mezelf en ijshockey creëer, hoe beter.

Theo heeft gelijk.

Logan is net als vroeger.

Ze is de vriendin van mijn beste vriend... maar dat weerhoudt me er niet van om haar de mijne te maken.

Ik wil een meisje dat ik niet kan krijgen.
Ze is mijn bijlesdocente.
De vriendin van mijn beste vriend.
En mijn grootste verlangen.

Ze ziet er ook nog eens heel goed uit in mijn T-shirt.
Maar zij wil de golden boy, en ik ben meer het zwarte schaap.
Totdat ik haar voor het eerst zie glimlachen.

Maar de brave jongen die ze wil, zou niet naar de vriendin van zijn beste vriend verlangen.
En haar brave vriendje zou zeker niet stiekem achter haar rug om met puck bunnies moeten rondhangen.
Dus waar sta ik dan?

ISBN 978-94-6440-986-4
9 789464 409864

SVM PUBLISHING

SVMPUBLISHING
SVMPUBLISHING